

Sygn. akt I PK 157/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

Protokolant Małgorzata Beczek

w sprawie z powództwa Joanny H.
przeciwko Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu
o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i płacy,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 stycznia 2011 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 13 kwietnia 2010 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powódki Joanny H. od wyroku Sądu Rejonowego Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 listopada 2009

r. oddalającego powództwo przeciwko Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu o przywrócenie na poprzednie warunki pracy i zasądził od powódki na rzecz pozwanego 60 zł tytułem zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W sprawie tej ustalono, że powódka, zatrudniona u pozwanego od 1 września 1999 r., od dnia 1 lutego 2004 r. pracowała w referacie orzecznictwa na stanowisku komisarza skarbowego, zaś z dniem 1 maja 2006 r. objęła stanowisko specjalisty - starszego komisarza skarbowego z wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 2.668,56 zł miesięcznie. Od dnia 3 grudnia 2007 r. pełniła obowiązki kierownika referatu kontroli podatkowej KP/2 z wynagrodzeniem zasadniczym ustalonym w dniu 3 kwietnia 2008 r. z dniem 1 stycznia 2008 r. w kwocie 3.841,38 zł miesięcznie. Z dniem 1 czerwca 2008 r. powódce powierzono obowiązki kierownika referatu kontroli podatkowej KP/2 z ustalonym wcześniej wynagrodzeniem. Tadeusz D., który od dnia 14 czerwca 2008 r. objął stanowisko zastępcy naczelnika pozwanego Urzędu, wykazał niedociągnięcia skuteczności kontroli oraz windykacji zobowiązań podatkowych w referacie kierowanym przez powódkę. Polegały na nieobjęciu kontrolą spraw podatkowych, co było sygnałem w kierunku poprawy skuteczności nadzoru poprzez powrót do sprawdzonej kadry kierowniczej. Liczba kontroli w pierwszym półroczu 2008 r. w referacie powódki spadła o 145 w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego przy niezmienionej liczbie pracowników.. W niektórych sprawach, tj. Ireny L., czy też Mirosława B., w których należało przeprowadzić postępowanie wyjaśniające, od dnia spisania protokołu w marcu nie podjęto żadnych czynności, co wynikało z przydzielania ich pracownikowi nieposiadającemu wystarczających umiejętności. Ponadto naruszane były terminy przekazywania spraw do orzecznictwa, na 36 spraw przekazanych w tym okresie 50% (17) przekazano do referatu orzecznictwa po terminie. Kontrolę zaplanowaną w marcu powódka przeniósła na kolejne miesiące bez żadnego powodu. Dlatego pismem z dnia 24 czerwca 2008 r. zastępca naczelnika wystąpił o odwołanie powódki ze stanowiska kierownika referatu KP/2 motywując to koniecznością zmiany systemu planowania kontroli podatkowych uwzględniającego nowe uwarunkowania związane ze zwolnieniem z obowiązku składania deklaracji PIT, koniecznością poprawy wyników pracy podległego jej referatu oraz potrzebą zapewnienia skutecznego nadzoru

merytorycznego nad pracownikami. Ponadto do wykonywania tych zamierzeń nie wystarczało dotychczasowe niewielkie doświadczenie kierownicze powódki.

Pismem z dnia 25 czerwca 2008 r. naczelnik pozwanego Urzędu, na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218, ze zm.) oraz art. 42 § 4 k.p. przeniósł powódkę z dniem 26 czerwca 2008 r. na stanowisko starszego komisarza skarbowego w referacie podatków pośrednich PP/1 na okres 3 miesięcy. W tym samym dniu 25 czerwca 2008 r. pozwany dokonał wypowiedzenia warunków umowy o pracę w części dotyczącej stanowiska pracy powódki - kierownika referatu kontroli podatkowej KP/2, a także jej wynagrodzenia przy zachowaniu trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 30 września 2008 r., proponując jej od 1 października 2008 r. stanowisko starszego komisarza skarbowego w referacie podatków pośrednich PP/1 z wynagrodzeniem zasadniczym 2.570,10 zł. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano konieczność poprawy wyników pracy podległego referatu oraz potrzebę zapewnienia skutecznego nadzoru merytorycznego nad pracownikami.

Pismem z dnia 14 lipca 2008 r. naczelnik pozwanego Urzędu przeniósł powódkę z dniem 15 lipca 2008 r. do pracy w referacie podatków pośrednich PP/2 z zachowaniem dotychczasowego wynagrodzenia. W związku ze zmianą regulaminu organizacyjnego pozwanego na podstawie zarządzenia NR 21-13/08 naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego z dnia 14 sierpnia 2008 r., powódka została przeniesiona z dniem 19 sierpnia 2008 r. na stanowisko starszego komisarza skarbowego do nowopowstałego działu podatków pośrednich PP/2.

W ostatecznie sprecyzowanym roszczeniu powódka domagała się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądzenia od pozwanego jej rzecz wyrównania wynagrodzenia w związku z przeniesieniem jej na stanowisko, na którym została pozbawiona możliwości wypracowania dodatku kontrolerskiego; wyrównania wynagrodzenia w związku z nieuzasadnionym jej przeniesieniem na inne stanowisko z naruszeniem przepisów prawa w kwocie 2.204,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia odszkodowania w wysokości wyrównania wynagrodzenia

w związku z przeniesieniem powódki na inne stanowisko pracy z naruszeniem prawa. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym wskazane powódce przyczyny wypowiedzenia zmieniającego były uzasadnione, skoro w czasie pełnienia przez nią funkcji kierownika referatu kontroli podatkowej KP/2 nie wywiązywała się należycie z obowiązków kierowniczych. Przeprowadzona kontrola oraz zeznania świadków: Bogusławy C., która objęła stanowisko po powódce, Tadeusza D. oraz Jolanty K. wykazały zdecydowany spadek liczby kontroli, nieterminowości i błędy w postępowaniu kontrolnym oraz zaniedbania powódki „na odcinku skuteczności kontroli i windykacji zobowiązań podatkowych”, które zostały potwierdzone konkretnymi przykładami. Trafnie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom tych świadków, ponieważ były wiarygodne i przekonujące oraz wzajemnie uzupełniające się. Zasadnie odmówił wiarygodności przeciwnym twierdzeniem pozostałych świadków: Jacka F. byłego p.o. naczelnika pozwanego Urzędu oraz jego zastępcy Doroty M., ponieważ wątpliwe było, aby dokonując powołania powódki na stanowisko Kierownika, oceniali jej pracę w sposób negatywny. Ponadto negatywna ocena pracy powódki dotyczyła wyłącznie jej pracy na tym konkretnym stanowisku - kierownika referatu kontroli podatkowej i w tym zakresie pozwany wykazał zasadność przyczyn wypowiedzenia zmieniającego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w stosunku do pracowników na stanowiskach samodzielnych należy stosować ostrzejsze kryteria oceny przyczyn uzasadniających wypowiedzenie, a przyczynę wypowiedzenia mogą stanowić również okoliczności niezależne od pracownika, jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes pracodawcy.

Sąd Okręgowy uznał, że kwestia oddelegowania i zmiany stanowiska powódki bez zachowania obowiązującego ją okresu wypowiedzenia, który upłynął 30 września 2008 r. nie podlegała merytorycznemu rozpoznaniu przez Sąd oraz nie miała wpływu na przedmiotowe rozstrzygnięcie. Sąd bowiem badał jedynie, czy oświadczenie woli pozwanego z 25 czerwca 2008 r. było zgodne z obowiązującymi przepisami oraz czy przyczyny zawarte w wypowiedzeniu warunków pracy i płacy były uzasadnione. „Ubocznie” Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu akt osobowych

tj. pism pracodawcy stwierdził, że pozwany pracodawca działał zgodnie z art. 42 § 4 k.p.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, w szczególności: 1/ art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 42 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p., art. 30 § 1 pkt 2 k.p., art. 36 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 30 § 2¹ k.p. i art. 8 k.p. przez wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powierzenie skarżącej na podstawie art. 42 § 4 k.p. innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres trzech miesięcy i pięciu dni nie jest sprzeczne z tym przepisem i nie stanowi obejścia przepisów o wypowiedaniu warunków pracy i płacy w sytuacji, gdy skarżącej uprzednio wypowiedziano warunki pracy i płacy wynikające z umowy o pracę na czas nieokreślony na podstawie art. 42 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. i art. 36 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 30 § 2¹ k.p., a wykonywanie powierzonych prac następowo w okresie wypowiedzenia zmieniającego, a także przez uznanie, że ta sporna kwestia nie podlega rozpoznaniu merytorycznemu i nie miała wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, 2/ art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że wypowiedzenie warunków pracy i płacy zawierało prawidłowe uzasadnienie, charakteryzujące się konkretnością i realnością, a wskazane w nim przyczyny nie zostały ujęte ogólnikowo i stanowiły rzeczywisty powód wręczenia skarżącej wypowiedzenia.

Skarżąca zarzuciła ponadto naruszenie przepisów postępowania, w szczególności: 1/ art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 i 4 k.p.c. przez dowolne, naruszające swobodną ocenę dowodów i nieuwzględniające wszystkich okoliczności sprawy przyjęcie, że zastrzeżenia zastępcy naczelnika pozwanego Urzędu - Tadeusza D. wobec pracy skarżącej na stanowisku kierownika referatu kontroli podatkowej KP/2 były rzeczywiste i uzasadnione, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na uznanie, że zastrzeżenia te były zasadne, 2/ art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 i 4 k.p.c. w związku z 387 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., przez pobieżne i niedostatecznie wnikliwie odniesienie się do podniesionego w apelacji zarzutu odmówienia przez Sąd pierwszej instancji

wiarygodności zeznań świadków Doroty M. i Jacka F., danie wiary zeznaniom świadków Bogusławy C. i Tadeusza D., pomimo że powołane przez Sąd uzasadnienie odmowy wiarygodności zeznań odnosiło się także do świadków, którym dał wiarę.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano wystawienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych związanych z potrzebą wykładni: 1/ art. 42 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p., art. 30 § 1 pkt 2 k.p., art. 36 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 30 § 2¹ k.p. w związku z art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez stwierdzenie „czy powierzenie przez pracodawcę pracownikowi innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres trzech miesięcy i pięciu dni bez dokonywania wypowiedzenia zmieniającego jest sprzeczne z art. 42 § 4 kp i stanowi obejście przepisu art. 42 § 1 kp w zw. z art. 30 § 1 pkt 2 kp w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 kp w zw. z art. 30 § 2¹ kp w rozumieniu art. 58 § 1 kc w zw. z art. 300 kp., a tym samym czy jest nieważne, w sytuacji gdy pracownikowi dokonano wypowiedzenia warunków pracy i płacy umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, a okres wykonywania innej pracy przypada na okres wypowiedzenia zmieniającego”, 2/ art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w związku z art. 36 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 30 § 2¹ k.p. w związku z art. 42 § 4 k.p. przez stwierdzenie „czy faktyczne wykonywanie przez pracownika pracy na stanowisku przewidzianym w wypowiedzeniu zmieniającym umowę o pracę na czas nieokreślony, przed upływem terminu tego wypowiedzenia, spowodowane powierzeniem temu pracownikowi przez pracodawcę, w sposób sprzeczny z art. 42 § 4 kp, pracy na stanowisku, na którym miał świadczyć pracę po upływie okresu wypowiedzenia zmieniającego, powoduje naruszenie przez pracodawcę przepisów o wypowiedaniu warunków umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 kp w zw. z art. 42 § 1 kp, w szczególności przepisu art. 36 § 1 pkt 3 kp w zw.z art. 30 § 2¹ kp w zw. z art. 42 § 1 kp”. Skarga jest ponadto oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące prawa materialnego i wadliwe przyjęcie, że powierzenie skarżącej na podstawie art. 42 § 4 k.p. innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres trzech miesięcy i pięciu dni nie było sprzeczne z tym przepisem i nie stanowiło obejścia przepisów o wypowiedaniu warunków pracy i płacy w sytuacji, gdy skarżącej uprzednio wypowiedziano warunki pracy i płacy wynikające z umowy o pracę na czas

nieokreślony, a wykonywanie innej powierzonej pracy następowało w okresie wypowiedzenia zmieniającego, a ponadto ze względu na stanowisko, że „przedmiotowa kwestia nie podlega rozpoznaniu merytorycznemu i nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy”.

W ocenie skarżącej równoczesne przeniesienie jej w drodze wypowiedzenia zmieniającego na stanowisko starszego komisarza skarbowego w referacie podatków pośrednich PP/1 i powierzenie jej wykonywania pracy na tym stanowisku w okresie wypowiedzenia na 3 miesiące i 5 dni, po upływie którego pracodawca nie zamierzał przywrócić i nie przywrócił jej na dotychczasowe stanowisko było obejściem bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa dotyczących okresu wypowiedzenia warunków umowy o pracę oraz było sprzeczne z art. 42 § 4 k.p. dopuszczającym możliwość przeniesienia na inne stanowisko na okres maksymalnie trzech miesięcy w danym roku kalendarzowym. W świetle art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. powierzenie skarżącej pracy na tym stanowisku było zatem nieważne. W następstwie gdy wykonywanie pracy określonej w wypowiedzeniu zmieniającym faktycznie rozpoczęło się w dniu 26 czerwca 2008 r., podczas gdy powinno rozpocząć się 1 października 2008 r., dokonane wypowiedzenie zmieniające naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.

Ponadto wskazane przez pozwanego przyczyny wypowiedzenia nie były uzasadnione. Niezakończenie w terminie spraw Ireny L. i Mirosława B. nie wynikało z nieudolności skarżącej, lecz z niewłaściwej organizacji pracy w Urzędzie, o czym świadczy fakt, że kontroli tych spraw nie udało się przeprowadzić także następczyni skarżącej. Uzasadnioną przyczyną nie stanowiła również negatywna ocena skarżącej przez zastępcę naczelnika urzędu, która została dokonana pobieżnie i niewnikliwie, skoro od dnia powołania go na to stanowisko do dnia przedstawienia opinii naczelnikowi urzędu upłynęło zaledwie 5 dni roboczych. Oparcie uzasadnienia wypowiedzenia o sprawozdanie z funkcjonowania kierowanego przez skarżącą referatu w pierwszym półroczu 2008 r. również było wątpliwe, zważywszy że w dniu złożenia wypowiedzenia 25 czerwca 2008 r. sprawozdanie takie jeszcze nie istniało.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, alternatywnie o uchylenie także w całości wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi albo o orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa w całości, gdy zajdą przesłanki z art. 398¹⁶ k.p.c., a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącej kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądami pierwszej i drugiej instancji oraz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zmierzała do wykazania, że powierzenie w okresie dokonanego wypowiedzenia zmieniającego i w drodze polecenia pracodawcy skarżącej pracownicy w trybie art. 42 § 4 k.p. od razu wykonywania pracy na stanowisku zaproponowanym jej w wypowiedzeniu zmieniającym i to na okres trzech miesięcy i 5 dni przed terminem końcowym okresu 3-miesięcznego wypowiedzenia było sprzeczne z art. 42 § 4 k.p., a w konsekwencji naruszało przepisy o wypowiedaniu umów o pracę (art. 42 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. i art. 30 § 2¹ k.p. „w rozumieniu art. 53 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., a tym samym jest nieważne”). W zakresie zarzutu naruszenia art. 42 § 4 k.p., który powódka postawiła już w apelacji, Sąd drugiej instancji uznał „ubocznie” po przeanalizowaniu akt osobowych, że pracodawca działał zgodnie z dyspozycją tego przepisu, a ponadto przyjął, że „powołana kwestia nie podlegała merytorycznemu rozpoznaniu przez Sąd oraz nie miała wpływu na przedmiotowe rozstrzygnięcie”, w którym skarżąca kontestowała zgodność z prawem i zasadność wypowiedzenia zmieniającego, tyle że Sąd ten nie uzasadniał precyzyjniej takich konkluzji. Pomimo skwitowania we wskazany sposób tej spornej kwestii, wymienione konkluzje Sądu drugiej instancji były co do zasady prawidłowe, zważywszy że skarżąca nie zakwestionowała od razu (bezpośrednio) po przekroczeniu okresu powierzenia jej innej odpowiedniej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p. w okresie dokonanego wypowiedzenia zmieniającego. Dopiero w sądowym postępowaniu odwoławczym od dokonanego wypowiedzenia zmieniającego podważała przekroczenie przez

pracodawcę o „pięć dni” dopuszczalnego maksymalnie trzymiesięcznego w roku kalendarzowym okresu powierzenia jej innej odpowiedniej pracy, co w jej ocenie naruszało nie tylko dyspozycje art. 42 § 4 k.p., ale równocześnie prowadziło do nieważności wypowiedzenia zmieniającego ze względu na „obejście przepisu art. 42 § 1 kp w zw. z art. 30 § 1 pkt 2 kp w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 kp w zw. z art. 58 § 1 kc w zw. z art. 300 kp”.

Tak sformułowane zarzuty i stanowisko skarżącej są nietrafne już dlatego, że nie oponowała ona (w każdym razie skarga kasacyjna nie zawiera takich twierdzeń ani zarzutów) przeciwko przedłużeniu przez pracodawcę okresu powierzenia jej innej odpowiedniej pracy o 5 dni ponad okres trzech miesięcy. Skarżąca mogła przecież kontestować takie sprzeczne z art. 42 § 4 k.p. polecenie pracodawcy choćby przez powstrzymanie się od wykonywania powierzonych prac ponad maksymalny wymiar dopuszczalnego okresu powierzenia takiej innej odpowiedniej pracy (trzy miesiące w roku kalendarzowym) i pozostawanie w gotowości do wykonywania dotychczasowej pracy (zgodnej z umową o pracę) do upływu okresu (terminu końcowego) biegnącego wypowiedzenia zmieniającego. W judykaturze przyjmuje się, że w razie naruszenia przez pracodawcę art. 42 § 4 k.p. pracownikowi nie przysługują roszczenia z tytułu nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia definitywnego ani wypowiedzenia zmieniającego umowy o pracę, chyba że odmowa podjęcia wykonywania takiej pracy była przyczyną wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2003 r., I PK 269/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 280). Skoro art. 42 § 4 k.p. wyraźnie nie wymaga wypowiedzenia dotychczasowych warunków pracy lub płacy w razie powierzenia pracownikowi innej odpowiedniej pracy w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika, to przepis ten nie mieści się w kategorii (pojęciu i zakresie) przepisów o wypowiedaniu umów o pracę, co oznacza, że naruszenie przepisu niewymagającego dokonywania wypowiedzenia zmieniającego nie narusza przepisów o wypowiedaniu definitywnym ani zmieniającym umowy o pracę, z wyjątkiem sytuacji, w których odmowa podjęcia pracy na warunkach określonych w art. 42 § 4 k.p.

stała się przyczyną wypowiedzenia bądź rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia i wtedy może być poddana weryfikacji sądowej przez zaskarżenie dokonanego wypowiedzenia albo rozwiązania stosunku pracy jako nieuzasadnionego lub niezgodnego z przepisami o wypowiedaniu lub rozwiązywaniu umów o pracę. Niezależnie do tego, w każdej sytuacji żadne potencjalne naruszenie przez pracodawcę dyspozycji art. 42 § 4 k.p. nie prowadzi do nieważności zmieniającego lub definitywnego wypowiedzenia bądź rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, skoro zawsze podważenie dokonanego wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia wymaga zaskarżenia nieuzasadnionej lub naruszającej przepisy o rozwiązywaniu umów pracę czynności pracodawcy zmierzającej do zmiany lub ustania stosunku pracy. Prowadzi to do wniosku, że powierzenie pracownikowi w okresie biegnącego wypowiedzenia zmieniającego innej odpowiedniej pracy w trybie art. 42 § 4 k.p. na okres przekraczający 3 miesiące w roku kalendarzowym jest wprawdzie sprzeczne z tą regulacją prawną, ale nie narusza przepisów o wypowiedaniu umów o pracę, chyba że odmowa podjęcia wykonywania takiej pracy była wskazana jako uzasadniająca wypowiedzenie albo rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, ale w żadnym przypadku naruszenie art. 42 § 4 k.p. nie prowadzi do nieważności dokonanego wypowiedzenia zmieniającego.

Równocześnie proceduralne zarzuty skargi kasacyjnej, które zmierzały do podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów usuwały się spod kasacyjnego rozeznania już dlatego, że tego rodzaju zarzuty nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), ponieważ w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów lub dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto skład rozpoznający skargę kasacyjną akceptuje ocenę prawną zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjętą jako potwierdzone uzasadnienie przyczyn dokonanego wypowiedzenia zmieniającego. Wskazane skarżącej przyczyny w postaci wymagających poprawy wyników pracy kierowanego przez nią referatu podatków pośrednich i wzmocnienia nadzoru merytorycznego nad pracą podległych jej pracowników uzyskały wystarczające oparcie w wynikach postępowania dowodowego, które potwierdziły między innymi istotny spadek liczby

przeprowadzanych kontroli, a ponadto braki w sprawowaniu przez skarżącą skutecznego i efektywnego nadzoru nad podległymi jej pracownikami, prowadzącego do potwierdzonych nieterminowości oraz błędów postępowań kontrolnych. Te ujawnione okoliczności usprawiedliwiały wypowiedzenie skarżącej warunków pracy i płacy na stanowisku kierowniczym, które nie jest stałym lub niezmiennym stanowiskiem pracy, jeżeli zajmujący je pracownik nie spełnia, choćby z przyczyn od siebie niezależnych lub niezawinionych oczekiwań pracodawcy co do jakości lub efektywności wykonywania własnej pracy kierowniczej i należytego oraz oczekiwanego przez pracodawcę nadzoru pracy podległego skarżącej personelu. Pracodawca, który stawia pracownikowi zatrudnionemu na kierowniczym stanowisku pracy potwierdzone zarzuty nieefektywności świadczenia (wykonywania) pracy kierowniczej może skorzystać z uprawnienia z art. 42 § 4 k.p. do powierzenia mu jako innej odpowiedniej pracy - wykonywania zatrudnienia na zaproponowanym w wypowiedzeniu zmieniającym stanowisku pracy na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika. Jest to usprawiedliwione zwłaszcza wtedy, gdy pracodawca od razu zmierza do usprawnienia i oczekuje osiągnięcia lepszych efektów pracy kierowniczej przez innego pracownika, któremu powierzył takie stanowisko, choćby podjęte działania nie usuwały wszelkich nieprawidłowości lub braku spodziewanych efektów zatrudniania pracowników na stanowiskach kierowniczych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił niemającą usprawiedliwionych podstaw skargę kasacyjną w zgodzie z art. 398¹⁴ k.p.c.